

Voordat we slapen

Siep Hendriks

Voordat we slapen

ISBN 978-90-492-0484-6
ISBN 978-94-023-2550-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6850-9 (audio)
NUR 330

Omslagontwerp -en beeld: Lisa Pompilio, bewerkt door DPS
Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2025 Siep Hendriks en Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam.
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes &
Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand,
of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst-
en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet
toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Voor opa Jos, voor de verhalen.
En sorry, het is tóch een eng verhaal geworden.
Ik denk wel dat je het mooi vindt.

“We passed a tree with leaves that
looked like a lady’s hands. And
a stream that sounded like dogs
growling. And a hole deep full of
black that smelled of lilac. And then
we found the beast.”

Through the Woods, E.M. Carroll

Ik zal wederkeren. Ik zal deze wereld splijten
als een ribbenkast, en waar ik mijn stappen zet,
zullen de bloemen zich richting de zon draaien.

Ik zal ter aarde treden als een beest – een rovend dier.

1.

'25.

Elena wist het zeker na de derde slag van de bijl: mensen sterven anders dan dieren.

Benjamin Lyman zakte in elkaar tegen het aanrecht in zijn kleine appartement in Rotterdam en bleef daar liggen. Er was geen laatste beweging, geen smeekbede. Enkel zijn oppervlakkige, piepende ademhaling en Elena's besef.

De bijl gleed tussen haar vingers door en stuiterde op het laminaat. Zelf liet ze zich tegen de deurpost naar de grond zakken, haar ogen strak op Benjamin gericht. Op haar sláchtoffer.

'Ik kan dit. Ik kán dit,' mompelde ze tegen de ruimte, die momenteel voelde alsof ze in een vacuüm bestond. Geen zuurstof. Geen plek in de tijd. Enkel hier. *Riley.*

Benjamin hoestte.

Elena keek naar hem. Keek naar de schadew, naar het snelle op-en-neer van zijn borstkas. Naar zijn handen,

slap op de vloer, als de handen van een touwloze marionet. Ze dwong zichzelf te kijken; dat had ze altijd gedaan. Ook met de paarden. Ook met de koeien. Ook nu de poel bloed zich langzaam onder zijn lichaam uitbreidde. Was dit écht zo anders?

Pas na een minuut hapte ze naar adem. Met weke armen duwde ze zichzelf overeind, waarna ze op de automatische piloot naar de compacte badkamer liep. Twee handen landden op de porseleinen wasbak, voornamelijk om zichzelf staande te houden.

Ze rook het. Ze rook hen. Het was een broeierig hete, zoete geur – het Sunshine Cows-slachthuis in de zomer, wanneer de airco zo hard kon loeien als-ie wilde en het in de *knock box* niet te harden was. Die geur was er nu ook, diep in haar neusgaten, en ze verwachtte dat ze rijen karkassen aan haken zou zien hangen zodra ze in de spiegel keek. Toch keek ze.

Ze zag enkel zichzelf en een lege badkamer. Een minuscule blokje handzeep naast de kraan, en een felroze toiletbril die er al moest zijn geweest voordat Benjamin hier kwam wonen. *Óf je onderschat zijn smaak*, probeerde een stemmetje. Elena stootte een onvrijwillig lachje uit, dat meer klonk als gehijg, en draaide de kraan open.

‘Goed tussen de vingers,’ mompelde ze terwijl ze haar handen waste en aan een kleine Riley dacht. De wasbak kleurde rozerood.

Benjamin had aardig teruggevochten. Ze moest het hem nageven.

Toen ze al het bloed van haar handen en onderarmen had gewassen én goed onder haar nagels had geschrobd, draaide ze de kraan uit.

Elena Gabriela Lup zag er, alle gebeurtenissen van

het voorgaande uur in aanmerking genomen, nog best goed uit. Ze draaide een langzaam, voorzichtig rondje tegenover de vrouw in de spiegel, die haar perfect na-deed, en bespeurde niets. Niets, totdat ze de vlek zag. Een grote rode vlek aan de achterkant van haar over-hemd. Het leek alsof ze op een stuk meloen was gaan zitten bij een resortbar. Elena zuchtte en trok het over-hemd over haar hoofd. Benjamin had vast wel overhem-den – zelfs een gek heeft een goed, wit overhemd, toch?

Overhemden had hij, maar de maat was een pro-bleem. Ben was een stuk ouder geweest dan zij, en daarmee ook een stuk dunner. Elena gaf haar spier-kracht de schuld, maar toen ze bukte om in de onder-kant van de rommelige kledingkast te tasten voelde ze de echte boosdoener tegen haar bovenbenen duwen.

Biergewicht is een mythe, hield ze vol.

Ergens achter in de kledingkast, die voornamelijk bestond uit band-T-shirts (Five Finger Death Punch en Slipknot – die man wist in ieder geval welk soort ge-schreeuw hij leuk vond) en vale spijkerbroeken, vond ze een trui die wel van Benjamins vader leek te zijn ge-weest, afgaand op het patroontje. Met een triomfante-lijk ‘Ha-ha!’ viste ze hem onder de rest van de kleding vandaan. Het was een dik, gebreid geval, met brede strepen in blauw en donkerrood. Terwijl Elena het ding over haar nu toch wel afgekoelde bovenlichaam stroop-te, zag ze dat dit inderdaad de trui van Benjamins va-der moest zijn geweest. Er stond iets op het kaartje in de kraag. *For growing into* – S.L. Samuel Lyman. De naam bevroor haar, op haar knieën in de slaapkamer van de man die zojuist was doodgebloed in zijn keuken.

Deze man had een leven gehad. Voordat alles ge-beurde, voordat hij werd wat hij was, had hij een leven.

Met een vader, en een moeder – of misschien wel nóg een vader, dat kon, en een buurvrouw die misschien wel elke woensdag stoofvlees langsbracht. Met dromen van een rustige oude dag en een veranda op het westen. Met een dochter.

En het was die notie die haar uit haar medelijden haalde.

Het was een klein, stil appartement in een stillere wijk in Rotterdam-Noord. Niemand zou haar opmerken totdat zij en Riley al lang en breed weer op de A16 zaten – misschien al wel ter hoogte van Roosendaal – en toch had Elena de neiging om te sluipen terwijl ze de laatste dingen opruimde. Ze sloot de deuren, raapte de houthakkersbijl van de vloer en maakte deze en de rest van haar werktuigen schoon in de gootsteen. Daarna stopte ze de houthakkersbijl met de barst bij de voet en de inmiddels halflege accuboer terug in de plunjezak. Ze rekte zich uit en voelde haar rug kraken. Een bekend geluid. Ze was het door de jaren heen gaan opvatten als een signaal om een lekker dutje te gaan doen en besloot die wens te scharen onder Alle Dingen Waar Ik Geen Tijd Voor Heb.

Benjamin lag scheef tegen het aanrecht aan. Wat er nog over was van zijn gezicht was naar beneden uitgezakt, en druppels bloed lekten monotoon op het laminaat. Blijkbaar had Benjamin zijn hand tijdens zijn laatste momenten uitgestrekt naar iets rechts van hem, iets wat Elena niet kon zien. Ze keek nog eens goed, hurkte zelfs een beetje. Twee groene oogjes staarden haar van onder de salontafel aan. De kat had zichzelf zo ver mogelijk tegen een tafelpoot aan gevouwen. Elena fronste – het beest leek niet per se bang. Het was

eerder afwachting, een: *Hé, grote, enge vrouw met de bijl en de boor, wat is nu je plan?*

Elena maakte het eerste geluidje dat in haar opkwam en ze dacht niet dat het zou werken, maar zodra het klakken van haar tong door de ruimte klonk begon de kat te lopen. Het belletje om zijn nek rinkelde en in no time was hij bij haar hand. Ze kon het dier zelfs oppakken. Elena kon er niks aan doen; ondanks de ernst van de hele situatie, ondanks het gewicht dat zwaar op haar schouders drukte, ondanks de dode man die zich nog geen twee meter van haar vandaan bevond én de slachtgeur die nog altijd door haar neus danste, ondanks dat alles begon Elena te glimlachen met dit dier op schoot. De kat drukte zijn kopje tegen haar hand en haar gezicht, en ze kriebelde het beestje onder de kin. Het was wit, met zwarte en bruine vlekken. Vuilnisbakkenras. Zo hadden ze haar vroeger op school ook genoemd, en meteen voelde ze een verwantschap. De kat spon. Voorzichtig zette ze het beestje weer op de grond, waarna ze de ruimte nog een laatste keer checkte op vingerafdrukken en haar tas over haar schouder sloeg.

‘Ga je mee?’ Elena keek om naar de kat, die nu vlak naast zijn voormalige baasje zat, met zijn staart om zijn pootjes gevouwen. Hij leek zich te realiseren dat er iets ten einde was gekomen, en vooral dat hij in dit appartement voorlopig niks te eten zou krijgen, en toen Elena de drempel over stapte trippelde hij achter haar aan. Het dier keek niet om en Elena evenmin.

Riley deed alsof ze sliep. Elena zette de kat voorzichtig op de achterbank van de Ford Mondeo uit 2005, waar hij zich direct opkrulde, en klom achter het stuur.

Even keek ze naar haar dochter. T-shirt van The Black Keys, cargobroek met een teveel aan zakken, en diep in slaap. Elena lachte, schraapte luidkeels haar keel en startte de auto.

Riley deed altijd alsof ze sliep. Het maakte niet uit of Elena twee dagen weg was geweest of twee minuten. Altijd als ze terug in de auto stapte, deed haar veertienjarige dochter alsof ze al uren in dromenland verzonken was en ze haar vooral met rust moest laten. Maar dát was de *catch* van het hele gebeuren; dat wilde ze juist niet. Nee, in dit spelletje moest Elena niet alleen doen alsof Riley ook echt sliep, ze moest ook nog eens doorzien dat dit niet zo was.

‘Dus, waar wil je eten?’ vroeg Elena terwijl ze de straat uit reed met een gemak dat haar al in geen tijden meer was gegund. Alles voelde lichter. Helder. Alsof dit het moeilijkste deel was geweest; alsof ze in Benjamins badkamer meer dan alleen bloed van zichzelf had afgewassen.

Riley reageerde niet. Zo makkelijk zou ze het haar niet maken.

‘In Dordrecht zit een oud-Hollands restaurant, waar ze stampot hebben.’

Nog altijd stilte vanaf de bijrijdersstoel.

‘Witlofschotel dan, met ham en kaas?’

Niets op de lijn. Elena draaide de grote weg op en boog zich een stukje naar Riley toe. Met haar beste onheilspellende fluisterstem zei ze: ‘Ik weet het. Asperges.’

‘Hou op!’ Riley schoot overeind en schudde beslist haar hoofd. Een paar haren vielen uit haar knot, maar ze had Elena weleens overtuigend uitgelegd dat dat zo hoorde.

‘Ik heb liever dat je me hier langs de weg achterlaat dan dat ik nog een keer asperges moet proberen,’ zei ze toen, met een kleine schaterlach door haar woorden heen. ‘Ik lóóp wel naar huis!’

‘Asperges blijven superlekker, Lup,’ antwoordde Elena terwijl ze haar vuist hief in triomf. ‘M’n moeder maakte ze vroeger altijd. Je hebt gewoon geen smaak.’

‘Ja, nou, dan wil ik ook geen smaak,’ zei Riley.

‘Misschien moet je dit bespreken met onze nieuwe reisgenoot. We zijn nu een democratie.’ Elena knikte naar de achterbank.

Riley volgde de blik van haar moeder en slaakte een gillette waar Elena een oog van dichtkneep. Vervolgens gooide ze zich met de behendigheid die je kon verwachten van een tweevoudig atletiekkampioen naar de achterbank.

‘Och, jij bent zó lief.’ Riley kroelde de kat en maakte kussende geluidjes tussen haar zinnen door. ‘Zó lief dat ik niet ga vragen of mama jou gestolen heeft. Nee.’

‘Doe dat maar niet,’ beaamde Elena terwijl ze een afslag naar rechts nam.

‘Ik noem je... Kopje,’ bromde Riley in de vacht van de kat.

‘Kopje?’

Riley wierp een blik in de achteruitkijkspiegel en knikte, alsof deze naam de enige logische keuze was. Dat was hij vanaf nu ook.

‘Dus, eten?’ vroeg Elena.

‘Kip?’ opperde Riley, al was het meer een mededeling dan een vraag.

‘*Yes ma’am.*’

Riley boog zich weer over de kat. ‘Wat wil jij eten, Kopje? Jij bent een jager, of niet?’ fluisterde Riley tegen

het dier. Het keek niet op of om. 'Jij wil geen asperges, of witlof – jij wil vlees. Vogels? Muisjes?' Ze aaide het zachtjes over de kop. Het beestje leek de slaap gevonden te hebben; het keek niet op of om van de aandacht.

Een jager. Je past goed bij je nieuwe eigenaar, Kopje, schoot er door Elena's hoofd.

2.

'25.

Murph stak haar hoofd in de regenbui en liet het water over zich heen denderen. Haar vingers omklemden de ijsskoude reling van het balkon en verkleumden direct. Ze voelde het koele water haar T-shirt in lopen; voelde haar ademhaling langzaam kalmeren, als een veranderd getij. Haar hartslag, die zonet nog had gevoeld alsof het orgaan elk moment uit elkaar kon spatten, ging liggen. De storm ging liggen, voor nu.

Ze bleef hangen, langer dan misschien nodig was. De hevige ochtendregen hoosde uit de wolken – Murph stelde zich voor hoe hij zou klinken op de straatstenen. Het oorverdovende, daverende geluid van duizenden druppels. God, wat zou ze graag weer regen willen horen.

Met druipende haren en wat gesputter kwam ze uiteindelijk overeind. Direct zag ze de beweging achter de glazen schuifdeur. Max, de golden retriever, zat achter het glas op zijn mat en keek haar glazig aan met zijn grote ogen.

‘Jij wel goed gedroomd?’ vroeg ze hem terwijl ze de schuifdeur opende. Hij leek het balkon op te willen, maar bedacht zich bij het zien van de hoosbui en voegde zich snel bij Murph. Ze kriebelde hem tussen zijn oren en keek op de klok. Zes uur ’s ochtends. *Jesus*.

De koffie smaakte alsof hij drie dagen geleden lekker was geweest. Ze vroeg zich af of ze het filter wel had vervangen, maar besloot dat onwetendheid soms beter was. De voormalig rechercheur van de Garda Síochána in County Wexford, nu met betaald verlof voor onbepaalde tijd – want welk departement ontslaat een rechercheur die haar gehoor verliest in het veld en overleeft vervolgens de pr-nachtmerrie die volgt? – dronk het laatste beetje koffiewater en checkte haar telefoon.

Een melding van haar bank over ‘beter sparen’.

Een hartje van haar moeder.

Zonder de berichten te openen legde ze haar telefoon terug op het aanrecht. Max slofte langs haar heen en nam zijn gebruikelijke plaats in, op het rechterkussen van de ingedeukte bank. Ze zag hem zuchten en stelde zich voor hoe het klonk. ‘Dan hoort er tenminste nog iemand hier,’ had haar moeder gezegd toen ze met Max kwam aanzetten. Het was lief bedoeld, en Murph zou liegen als ze zei dat de hond geen welkome toevoeging aan het verder deprimerende appartement in een buitenwijk van Dublin was, maar toch.

Net toen ze de moed had verzameld om te douchen, of om nog even terug in bed te kruipen, lichtte het scherm van haar telefoon op.

Met grote letters en een lachende foto op de achtergrond stond er:

‘De legende keert terug,’ mompelde Murph met een glimlach. Ook die benaming was niet helemaal accuraat, maar ze zat er niet ver naast; Jill Becker was de eerste vrouw die in de Eenheid Rotterdam tot politiechef werd benoemd, én de arresterend agent in de zaak van Robert G. (vraag maar niet verder). Murph vergat altijd hoe de eenheden precies werkten, maar Jill had het haar inmiddels vaak genoeg uitgelegd.

‘Môgge,’ riep ze tegen de telefoon zodra haar vinger het groene knopje vond. Het scherm veranderde in een rechthoekig beeld van Jill; krullen opgestoken, overhemd hooggesloten en de brede glimlach die Murph nog goed kende.

‘*Jezus, heb je überhaupt geslapen?*’ gebaarde Jill zonder haar glimlach te verliezen, maar met een zweem van bezorgdheid om haar wenkbrauwen. Hoe vaak Murph haar ook op het hart had gedrukt dat ze best hardop mocht praten, Jill stond erop om gebarentaal te gebruiken. ‘Jij komt ons verdomme al genoeg tegemoet,’ was haar argument.

‘Zegt de vrouw in volledig uniform om zes uur ’s ochtends,’ zei Murph met een grinnik. Jill rolde met haar ogen, lachte, en gebaarde: ‘*Allergisch voor nette kleren, ja?*’

‘Yep. Als je mij een overhemd aantrekt vat ik spontaan vlam.’

Stilte. Even maar, maar voor Murph was het genoeg; ze besefte razendsnel, als het ontbranden van een vlammetje, dat Jill het eerste levende wezen was waar ze in meer dan zes dagen mee had gepraat. Naast Max, dan.

Gezwaai langs de camera. Murph keek op; Jill moest iets gebaard hebben, maar Murph was in gedachten verzonken geweest.

‘Ben er,’ zei Murph. Jill knikte en vervolgde.

‘*Herinner je je Benjamin Lyman?*’

Murphs handen grepen het aanrecht beet nog voor Jills handen de laatste lettergreep vormden. Weer die flard van bezorgdheid over Jills gezicht, maar ze hield zich er stil over.

‘Natuurlijk. Is-ie opgedoken?’

Twee seconden trok Murph haar ogen weer weg van het scherm, om de telefoon op te pakken en zich naar haar computer te haasten. Ze voelde haar hartslag opnieuw in haar slapen, maar dit was anders. Dit was geen angst.

De documenten waren niet moeilijk te vinden; de map stond nog op het bureaublad. Murph opende haastig het juiste document en terwijl de zwart-witfoto van een veertiger haar aanstaarde, richtte ze zich weer tot de telefoon. Jill wachtte tot ze zeker wist dat Murph weer keek, en knikte toen slechts.

‘Waar?’

‘*Rotterdam-Noord. Vanochtend.*’

‘Zit-ie vast? Ik bel nu m’n chef en regel—’ Murph vloog bijna van haar stoel; de elektriciteit in haar borstkas was een verwarrende mengeling van emoties, waar ze nu geen tijd voor had. *Wanneer wel?* Een zwaaiende hand op het scherm.

‘Ja?’

‘*Hij is dood.*’ Jills handen bleven een seconde zweven nadat ze het laatste woord had gevormd, waardoor het begrip tussen haar vingers leek te hangen. *Dood;*

het gebaar waarbij je iets te ruste legt met je handpalmen, alsof je het begraaft. Murph liet zich tegen de rug van de stoel achterover zakken. Haar borst voelde als een leeglopende ballon; ze had zich twee seconden weer energiek gevoeld, en die energie maakte nu plaats voor brandende schaamte. Ze had een hobby nodig.

‘Hij is vermoord. Gistermiddag, denken we,’ gebaarde Jill, op wier gezicht de bezorgdheid inmiddels duidelijk zichtbaar was.

‘Hoe?’

Jill aarzelde. Murph veerde weer een stukje over-eind; Jill aarzelde nooit. Haar vingers zweefden voor het scherm, en Murph zag haar fysiek naar de woorden zoeken.

‘Bruut. Emotioneel. En heel bewust – de dader kwam voor hem.’

‘Holy shit,’ mompelde Murph. Ze voelde de stoffige ladekasten in haar hoofd een voor een openschuiven. De mogelijke conclusies wervelden nu al in het rond.

‘Mag ik naar je toe komen?’ flapte ze eruit, haar oog nog half op de paspoortfoto van Benjamin Lyman. Ze keek weer naar het scherm toen ze beweging zag.

‘...voor de plaats delict?’

‘En voor jou,’ antwoordde Murph, goudeerlijk. Jill trok een gezicht – Murph vertaalde het naar Het Voelen Van Emoties, en alles wat daar voor Jill bij kwam kijken. Ze grinnikte.

‘Ik regel wel iets,’ gebaarde Jill uiteindelijk. De zakelijkheid van haar bewegingen paste perfect bij haar voorkomen. Murph knikte en hield een opgestoken duim voor de camera. ‘Thanks. Echt,’ wist ze eruit te krijgen.

Jill knikte. Ook al konden ze elkaar technisch gezien niet aankijken, toch voelde Murph het oogcontact. De herinneringen.

‘*Top. Tot morgen!*’ gebaarde Murph toen. Jills wenkbrauwen schoten omhoog bij het laatste woord, maar Murph gaf haar niet de tijd om te protesteren. Ze klikte het videogesprek weg met een brede glimlach, en een seconde of twee voordat een bevroren Jill verdween zag Murph haar gezichtsuitdrukking nog vervormen tot een mengeling van genegenheid en wurgingsdrang.

Murphy Stonewall deed twee dingen: allereerst stuurde ze een berichtje naar Simon O’Connor, inmiddels hr-medewerker bij de Garda in Dublin. Het was een simpel bericht:

MURPHY STONEWALL
Benjamin Lyman is dood.

06:14 AM

Vervolgens liet ze zich uit pure overweldiging op de vloer zakken, waar ze languit bleef liggen tot haar lichaam weer enigszins kalmeerde. Max richtte zich op vanaf de bank, maar toen ze ook naar hem een geruststellende duim opstak, hervatte hij prompt zijn dutje.

Benjamin Lyman was dood.

Hij was vermoord.

Bruut, had Jill gezegd. *Emotioneel*. Murph had een donkerbruin vermoeden – een hongerig vermoeden. Ze voelde het aan alles knagen; het maakte haar stiekem ook niet uit wat het opvrat. Er was iets. Het was misschien nog niet voorbij. *O god, het was misschien nog niet voorbij.*

Inpakken. Ze moest inpakken, een vlucht naar Rotterdam The Hague boeken. Iets fatsoenlijks eten, Max naar haar moeder brengen, douchen...

‘...STIKKEN IN DE AARDE...’

Met een ruk en een schreeuw schoot Murph over-eind. Haar enkel knalde tegen de salontafel, maar de pijn werd niet gevoeld.

Ze had een stém gehoord.

Ze had een stem gehóórd. Een hoge kinderstem, vanuit de donkere hal. Murph voelde haar paniek weer opvlammen, maar dit was anders; dit ging dieper. Dit had wortels.

Met klamme handen en een zeurende pijn in haar rechterenkel richtte ze zich op van de vloer en wierp ze een blik op haar trouwe viervoeter. Max had nergens last van. Murph vloekte binnensmonds en liep naar de linkerkeukenla, waaruit ze haar Leatherman-multitool tevoorschijn haalde, waarvan ze het zakmes uitklapte. Gelijktijdig vroeg een stemmetje in haar hoofd zich het volgende af: *Zeg, Murphy, waarom is je eerste reactie op kinderstemmen het trekken van een mes?*

De menselijke verbeelding was een krachtig iets, en Murph was al halverwege haar overtuiging dat dit een symptoom was van traumaverwerking – of het gebrek daaraan – toen ze een voet over de drempel van de hal zette en er uit de badkamer een tweede stem klonk.

‘DAAR! DAAR IS ZE!’

Murph greep de deurpost vast. Het horen van stemmen na een jaar absolute, oorverdovende stilte was bijna te veel om fatsoenlijk mee om te gaan. Stemgeluid was scheller dan ze zich kon herinneren; of misschien gold dat specifiek voor deze stemmen.

Stap voor stap naderde ze de badkamer. Haar adem-

haling was rustig, rustiger dan die in tijden geweest was. Er was niets zo goed voor haar functioneren als mogelijk gevaar, bleek maar weer eens. Met een snelle hand om de deurpost knipte ze het badkamerlicht aan. De mosterdgeel betegelde jarenestigbadkamer was leeg. Ze opende het douchegordijn. Het enige gruwelijke daarachter waren de haren in het putje. Verder was de douche leeg.

Murph keek zichzelf aan in de kleine, ovale spiegel boven de wastafel. Daar stond ze dan; doorweekt van de ochtendregen en met een mes in haar hand. De smiley op haar T-shirt leek geamuseerd door het tragische beeld.

'Fuck me,' mompelde ze terwijl ze de multitool op de rand van de wasbak legde en de wallen onder haar ogen bestudeerde. *'Ik word gillend gek. Fuck.'*

Een stem vlak bij haar oor, niet ouder dan een jaar of tien. *'KOM JE ONS ZOEKEN?'*

Murph zou zweren dat ze, in de enkele seconde dat ze de stem hoorde, bij haar spiegelbeeld iets zag gebeuren. Kleine handjes, zanderig en warm, die uit het niets verschenen en haar beetgrepen, alsof zij hun enige levenslijn was. Sterker nog; ze vóelde hen.

Met maaiende armen en meer gevloek deinsde ze terug uit de badkamer. Haar spiegelbeeld was normaal, het was weer stil, en toch voelde ze tranen prikken in haar ogen. Wat wás dit? Waarom nu? Net nu er eindelijk weer iets was om naartoe te werken.

Volhouden, Murph. Vooruit.

Ze kon zichzelf wel uitlachen toen ze ook door het trillen van haar telefoon bijna een sprongetje maakte. Vermoeid haalde ze een hand over haar gezicht, keek ze nog eenmaal naar haar spiegelbeeld, en opende ze het berichtje.